

Кучето изчезва в подземието, а след него и стражарят. Той драсва кибритка, оглежда се наоколо и сжглежда Стефко в жгжла, тежко дишащ и несвжрзано бжрборещ.

„А, такава ли била работата“, пошепва той, привеждайки се и поглаждайки доброто куче по главата, което неотстъпно е в неговите крака. „Браво, славно, мило псе!“ пошепва той трогнат.

И след малко Стефко е пренесен в болницата и поставен в топло, чисто легло. Дежурният лекар го преглежда и приписва лекове.

Пред портата на болницата верното куче остава до утринта.

Започва да се разсжмва: една бледна тжнка струйка от светлина се провира в нощта и разсейва полека-лека мрака. Вместо ситния джждец, сега тихо падат от небето ситни сребжни звездици, ослепително бели и светещи като искри, а наоколо всичко е вече бело, бело.

Стефко дълго време лежа в болницата, но и бжрзо започна да се поправя. Срещу Рождество Христова той целата нощ не спа, за да дочака биението на черковните камбани. И наистина, той ги чу, усмихнат и щастлив, когато те се провикнаха сжс своите мелодични гласове и запеха тжржествено и волно над града.

Кучето не се отдалечи от болницата, докато Стефко не излезе здрав от там, посрещнат от него с радостно скиитене, силно вжртене на опашката, придружено сжс всевъзможни и смели скокове.

Оздравелото сираче бе поместено в едно от градските сиропиталища, дето и сега продължава да се учи.

Тодар Янков.

Майчина песен.

Нанкай, нани, рожбо мила,
Нанкай, да закрепнеш в сила;
В бран загина твоя татко; —
Нанкай, нани, пиле сладко!

Нанкай, нани, рожбо злата, —
Отредила бе сждбата
Татко ти в бран да загине;
Нанкай, мама, нани, сине!

Нанкай, нани, нанкай, нани...
С нож в ржката сред балкани